ΕΤΟΣ Γ. ΑΘΗΝΑΙ — ΤΕΤΑΡΤΗ — 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1876 ΑΡΙΘ. 146

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἐτησία δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, ἐτησία δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐτησία φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΛΟΓΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διὰ τριῶν λε. 50.
Ἑκάστου ἑκατοστοῦ » 8.
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Διευθ. Π. Ἀρβανιτάκη. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθυνόμεναι εἰς αὐτόν. Ἡ ἰδὲ ἀλληλογραφία ὑπογράφεται ἐν ἔτος καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΥ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΖΑΧΑΡΑΚΗ.

Κατ' αὐτὰς πρόκειται νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν τὸ ἀνακοπὲν βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις Πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον, καθὰ φαίνεται, παύει ἐκκρεμοῦν ἀθῶον τὸν κ. Ποῦλον Ζαχαράκην. Ἐπειδὴ ἀμφιβάλλω Καλάμιοι καὶ ὡς τοιοῦτοι ἐνδιαφερόμεθα ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῶν κκ. Ζαχαράκη, ἥτις εἶνε λίαν σοβαρὰ καὶ διαφέρουσα, καὶ ἐπειδὴ ἐξητάσαμεν καλῶς καὶ ἐπισταμένως τὰ πράγματα καὶ τὰς ἀποδείξεις καὶ πολλὰς περιπλοκὰς τῆς ὑπουργικῆς ταύτης ὑποθέσεως, δὲν θέλομεν ἀποφύγει ἀλλὰ πάντοτε τρόπον θὰ προσπαθήσωμεν νὰ παραδώσωμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν τῆς λεπτομερεῖς ἀναλύσεως ἀφηγήσεως τῆς ὑποθέσεως νὰ ἀποφύγωμεν πᾶσαν κηλίδα προσαπτομένην εἰς τὸν κ. Ποῦλον Ζαχαράκην, τὸν καλὸν τοῦ ἔθνους καὶ ἀξιον νέον, τὸν ἐμφορούμενον ὑπὸ ἐξαιρέτων πατριωτικῶν αἰσθημάτων, τὸν ὁποῖον ἐκκρεμοῦν διὰ παντοίων μέσων προσπαθοῦσι νὰ διαβάλλωσιν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πολιτῶν τοῦ Καλαμιῶν.

Δὲν θὰ ἀναβῶμεν ἐπὶ Δημοσθενικῶν βημάτων διὰ νὰ σᾶς ἀπαγγείλωμεν μὲ τὰ πολύπλοκα σοφίσματα τῆς ῥητορικῆς, οὐτε θὰ προσπαθήσωμεν νὰ πλέξωμεν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰω. Ζαχαράκη τὸν στέφανον τῆς ἀθωότητος καὶ ἀρετῆς, δὲν θὰ τὸν παρασταθῶμεν ὅμως καὶ ἐλέγχωμεν τὴν πατρικὴν τοῦ περιουσίας, ὅπως τινὲς ἀφελεῖς ἐφεύρεσαν νὰ τὴν ὀνομάζωσι, καὶ ὅτι καὶ ὁ ἄθετος υἱὸς τοῦ γηραιοῦ Δεληγιάννη, ὁ ἀξιόλογος συνταγματάρχης τοῦ κ. Λάκου». Ὑπεικόντες εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως, θέλομεν ἀμφισβητήσει ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὴν ὑπόστασιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀλήθεια καὶ ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀναζητεῖ τὴν ἀλήθειαν, ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐξ ἀνάγκης θὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶναι ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀνυπόστατος καὶ ἀνυπόστατος ἡ ἀξιοπρεπὴς ἐξ ἀπαντήσεως ἀπὸ τὸν κ. Ποῦλον Ζαχαράκη, ὁ ὁποῖος ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀπεδείχθη ἐνεργήσας ὅπως ὁ κ. Π. Ζαχαράκης δὲν ἐλάβετο τὴν πατρικήν του περιουσίαν, ἀλλὰ ἐπιμελῶς ἐφρόντιζε τὸν πατέρα του, ἐὰν ἐπιθυμῇ αὐτὴν, διὰ νὰ μὴ ἀφαιρεθῇ ἐξ αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίας χεῖρας, ὅπως καὶ ἐκεῖνος ἐκ τῶν ἐν τῷ βουλεύματι τοῦ ἐν Κατακαλλίου ἀρχείου, καὶ ὅπως ἡμεῖς προθέσεις πάντος ἀνθρώπου καὶ ὑπολογίσεις ἐκ τῶν ἀνωτέρω θὰ ἀποδείξωμεν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σιγήσωσιν οἱ ἐχθροὶ τοῦ κ. Ζαχαράκη καὶ νὰ ἐξαφανισθῶσιν ἐκεῖνοι οὗτοι, διότι εἶναι ποταπὸν καὶ ἀγενὲς νὰ δυσφημῶσιν ἐκ τῶν προτέρων τὸν υἱὸν τοῦ γηραιοῦ κ. Ἰω. Ζαχαράκη.

ΚΗΠΟΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ «ΑΣΜΟΔΑΙΟΥ».

Τὴν περασμένη Κυριακὴ ἐμπῆκε χρόνος νέος
Ἀπ' τότε ὅπου ἄρχισε νὰ 'βγαίν' ὁ «Ἀσμοδαῖος»,
Καὶ οἱ καλοὶ συντάκται τοῦ τιμαλφοῦ κομψοῦ
Τοῦ «Ἀσμοδαίου» τὴν γιορτὴ ἐπῆγαν
Μὲ φαγητὰ, γλυκύσματα, λαγοῦτα καὶ πολλὰ
Εἰς ἕνα μέρος μακρυνὸ, ἀπάνω 's τὰ γραδιόλα.

Σ' τοῦ «Ἀσμοδαίου» τὸ κομψὸ καὶ πλούσιο Γραφεῖο,
Ποῦ εἶνε κάτ' ἀπ' τοῦ Μελᾶ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖο·
Ἦλθ' ὁ Ῥοΐδης, ὁ Μιμῆς, ὁ Σοῦπος ὁ λεβέντης,
Ὁ Ἄννινος ὁ ἔξυπνος, καὶ ὁ Καμπουρ—Ἐφέντης,
Κ' ὁ Γραμματεὺς ὁ ἐρυθρὸς μαζὺ μὲ τὸν Μανσόλα,
Κ' ἐκεῖ τὰ ἐσυμφώνησαν κ' ὡμίλησαν ὅλα.

Ἦλθε κ' ὁ Δεληγιάννης μας ὁ χρυσοσπιρουνάτος,
Ποῦ εἶνε ἀπὸ χάριτες καὶ ἔρωτα γεμάτος
Κ' ἐνοῦς βρωτάει τὸ σπαθὶ καὶ κάνει ὅπου βάλῃ,
Ἅμα καμμία ὡμορφιὰ κυρὰ ἐμπροστὰ ἀπ' τύχῃ.
Ὡραῖοι κομψευόμενοι καὶ κέφι ἀφθονοι
Ἀφοῦ τὰ ἐσυμφώνησαν καλὰ εἰς τὸ Γραφεῖο,
Ἐπῆγαν καὶ ἐπήρανε ἀπὸ τὸ Σολωνέϊον
Διάφορα γλυκύσματα, κονιάκ, βορδῶ, σαμπάνια,
Πάσταις πάρι καὶ τρίγωνα καὶ κόκ καὶ πάντεσπάνια,
Καὶ εἰς τὸν φοῦρνο ἔβαλαν ὀκτὼ ἀρνιὰ μεγάλα,
Κι' ἀγόρασαν διάφορα σαλατικὰ καὶ ἄλλα.

Καὶ ἔπειτα ἐπῆγανε ἀπὸ θέατρο μὲ βία,
Κ' ἐπήρανε τὸν κύριον Δαβὲρ καὶ συντροφία,
Τὴν Βέρθρα τὴν ἀτίμητη, τὴν Λοὺ-τερ, τὴν Φιορέλλη,
Ποῦ ὅταν ψάλλῃ 's τὴ σκηνὴ θαρρεῖς πῶς χύνει μέλι,
Καὶ τὴν Σαρρὰν τὴν πεταχτὴ, καὶ μ' ἕνα βῆμα ὅλοι
Ἐπέστρεψαν καὶ ἔρυγαν μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλι.

Κ. Ζαχαράκην, νομίζοντες, ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ ἐξερεθίσωσι τὴν κοινὴν γνώμην, καὶ θὰ ἄρωσι νίκην λαμπρὰν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· ἂς μὴ κατέρχωνται εἰς τοιαῦτα ἐξευτελιστικὰ μέσα, καὶ ἂς περιστείλωσιν ὀλίγον τὴν γλῶσσάν των, ἀναμένοντες νὰ ἴδωσιν ὑπὲρ τίνος θὰ βαρύνῃ ἡ πλάστιγξ τῆς δικαιοσύνης· διότι ὅσα καὶ ἂν λέγωσι κατὰ τοῦ Κ. Ζαχαράκη, ὅσα καὶ ἂν μηχανῶνται κατ' αὐτοῦ, πάντα ταῦτα θέλουσι μηδενισθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ἐνώπιον τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας, καὶ ἐνῷ προσπαθοῦσι νὰ παραστήσωσι τὸν Κ. Ζαχαράκην ὡς εἰδεχθὲς μορμολύκειον, ἅμα ὁμιλήσῃ ἡ ἀλήθεια, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι θέλουσιν ἐξευτελισθῇ καὶ γίνει καταγέλαστοι εἰς πάντας.

Ἤδη, ὅτε πρόκειται νὰ εἰσαχθῇ τὸ ἀνακοπὲν βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, σπεύδομεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐπὶ τῆς σπουδαίας ταύτης ὑποθέσεως· διότι, καθὰ διαδίδουσιν οἱ συγγενεῖς τῆς συζύγου τοῦ γέροντος Ἰωάννου Ζαχαράκη, ἤτις συνεζεύχθη τὸν Κ. Ἰωάννην Ζαχαράκην διὰ τὴν ἐξ ἑξακοσίων χιλιάδων δραχμῶν περιουσίαν του, εἷς τῶν ἐφετῶν, ἐκ Λακωνίας καταγόμενος, θέλει μεροληπτήσῃ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης καὶ θὰ ζητήσῃ τρόπον τινὰ νὰ ἐπιβληθῇ. Ἡμεῖς δὲν δίδομεν τὴν ἐλαχίστην πίστιν εἰς τὰς διαδόσεις ταύτας, καθότι τιμῶμεν πολὺ τὸν καλὸν τοῦτον δικαστὴν, καὶ τὸν ὑπολη̃πτόμεθα ὡς ἕνα τῶν ἱκανοτέρων καὶ εἰλικρινεστέρων λειτουργῶν τῆς Θέμιδος, τὰς φέρομεν ὅμως εἰς γνῶσιν, διὰ νὰ ἴδωσιν οἱ κκ. δικασταὶ κατὰ ποῖον τρόπον προσβάλλονται καὶ ἐξευτελίζονται.

Ἡμεῖς πιστεύομεν, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ δικαστήριον παμψηφεὶ θέλει ἐπικυρώσῃ τὸ ἀνωτέρω βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον μετ' ἐπαίνων ἀπήλλαξε τῆς ἀδίκου κατηγορίας τὸν Ποῦλον Ζαχαράκην καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου φαίνεται, ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ Πούλου Ζαχαράκη, ἀσθενὴς ὤν, οἰκειοθελῶς ἐζήτησε νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν υἱόν του ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν του, καθὼς ἐξάγεται τοῦτο ἐκ τῆς ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐπισυνημμένης ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν ἐν Καλάμαις δικηγόρον Κ. Π. Αὐκουρέζον.

Προσεχῶς πλειότερα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΑΥΛΑΚΑ ΤΖΑΜΑΛΗΝ.

Ὄντως ἡ ἐπαρχία Καλαμῶν ἐδοκίμασε πολλὰς μέχρι τοῦδε πικρίας καὶ δὲν εἶδεν ἀμυδρὰν εὐτυχίας ἀκτῖνα, δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ ἀπελπίζηται, διότι ἔχει ἄνδρας μεγαλοφυεῖς, περιφανεῖς πολιτικοὺς καὶ δεινοὺς ῥήτορας, οἵτινες θὰ τῇ προετοιμάσωσι μέλλον εὔδικιμον, καὶ θὰ φέρωσιν εἰς αὐτὴν ἡμέρας εὐημερίας καὶ πλούτου καὶ μεγαλείου καὶ δόξης. Εἷς ἐκ τῶν τοιούτων εἶναι καί τις ὀνόματι Τζαμαλῆς. Ὁ ἀνὴρ οὗτος κέκτηται πολλὰ σπάνια προτερήματα· ὡραιότητα Ναρκίσσου, χάριν ἀπερίγραπτον, ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς καὶ γλυκεῖς, ἐντὸς τῶν ὁποίων εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἴδῃ καὶ ἄνευ τηλεσκοπίου τὸν υἱὸν τῆς Ἀφροδίτης παίζοντα μὲ τὰς χάριτας, καὶ ὕφος ἀξιέραστον, συμπαθὲς καὶ γοητευτικόν. Ἐκτὸς δὲ τῶν πλεονεκτημάτων τούτων, τὰ ὁποῖα καθιστῶσιν ἕνα ἄνδρα ἀγαπητὸν εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ προσφιλῆ καὶ ζηλωτὸν εἰς τὰ βλέμματα τῶν κυριῶν, ἔχει καὶ ἄλλα πολλὰ· ποιητικὴν φαντασίαν ἀπεριόριστον, δυναμένην νὰ ὑπερβῇ καὶ αὐτὸ τοῦ οὐρανοῦ τὸ στερέωμα, εὐφράδειαν ἀμίμητον, διὰ τῆς ὁποίας καὶ αὐτοὺς τοὺς ψυχροὺς καὶ ἀναισθήτους λίθους δύναται νὰ συγκινήσῃ, παιδείαν κατὰ ποῖον τρόπον προσβάλλοντα καὶ ἰσχυράν· πρὸς δὲ τοῖς ἄλλοις ἔχει καὶ πνεῦμα προφητικὸν, διότι γράφων ἐκ Καλαμῶν πρός τινα φίλον του ἐν Ἀθήναις περὶ τῆς μεταφορᾶς τῶν ἀδελφῶν Σχοιναίων ἀπὸ τῶν φυλακῶν Πύλου εἰς τὰς τῶν Ἀθηνῶν, προμαντεύει, ὅτι ἂν ὑποστηρίζηται ὁ Κ. Κουμουνδοῦρος, ὄχι μόνον ἡ Μεσσηνία θὰ καταστραφῇ, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος. Εὐάν! εὐοί! ὦ Τζαμαλῆ, μὲ τὸ πνεῦμα τὸ πολύ.

Πάντα ὅμως τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα καὶ αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ χάριτες τοῦ Τζαμαλῆ μηδενίζονται ἐνώπιον τοῦ καλάμου του. «Ἀδελφὲ, λέγει, εἰς μίαν ἐπιστολήν του πρός τινα ἐν Ἀθήναις φίλον του, καταχωρηθεῖσαν εἰς σπουδαίαν ἐφημερίδα, τὴν «Ἰθώμην» τῶν Καλαμῶν, μετὰ λύπης μου βλέπω, ὅτι ὁ φίλος σας Κ. Κουμουνδοῦρος μεταφέρει τοὺς δύο διὰ βίου καταδικασθέντας Σχοιναίους ἀπὸ τὰς φυλακὰς Πύλου εἰς Ἀθήνας, καὶ τοῦτο βεβαίως ἐγένετο σκοπίμως ὅπως τοὺς ἀπαλλάξῃ διὰ Β. χάριτος· καὶ ἔχει δίκαιον ὁ Κ. πρωθυπουργὸς, διότι τοὺς μὲν παρανομίσαντας ὑπουργοὺς Βαλασσόπουλον καὶ Νικολόπουλον θέλει νὰ τοὺς τιμωρήσῃ, τοὺς δὲ Καλαμπαλίκην καὶ Μουσταβὰν Σχοιναίους ἀπήλλαξε, ὡς ὁ Πιλάτος τὸν μὲν Βαραβὰν ἀπήλλαξε· τὸν δὲ θεάνθρωπον Χριστὸν ἐκατεδίκασεν θέλων νὰ ἐξομοιώσῃ τοὺς κακούργους μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες διὰ τὰς καλαγαθίας των, καὶ τῆς ἐντίμου διαγωγῆς των μέχρι τοῦδε εὐημερεῖ τὸ δυστυχισμένον ἑλληνικὸν ἔθνος. Ἀδελφέ! . . . . .

Ὅλα ταῦτα παρακαλῶ νὰ κάμεται γνωστὰ εἰς τὸν Κ. πρωθυπουργόν. . . . . .

Πρὸς δὲ ταῦτα πάντα νὰ τὰ κάμεται γνωστὰ εἰς τὸν Κ. Κουμουνδοῦρον, ὅτι ἅμα ἐλευθερώσῃ τοὺς κακούργους Σχοιναίους καὶ ζητήσῃ τὴν καταδίκην τῶν δύω ὑπουργῶν Βαλασσοπούλου καὶ Νικολοπούλου εἶναι ἕτοιμοι τρεῖς χιλιάδες ἄνθρωποι Μεσσήνιοι (οὐχὶ γαϊδάροι) δι' ἀναφορᾶς των νὰ ζητήσωσι ξένων δυνάμεων προστασίαν.»

Τοιαύτην γλαφυρότητα ἔχει ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ Κ. Τζαμαλῆ, τὴν ὁποίαν ἀντεγράψαμεν ἐκ τῆς «Ἰθώμης» χωρὶς νὰ παραλείψωμεν κεραίαν εἴς τε τὸ συντακτικὸν καὶ τεχνολογικὸν μέρος.

Τίς τώρα δὲν μένει ἐννεὼς πρὸ τοῦ ῥεύματος τῆς γραφίδος τοῦ Κ. Τζαμαλῆ;.. ἀλλὰ δὲν ἔχει μόνον ταῦτα τὰ προτερήματα· εἰξεύρει καὶ καββάλαν, εἶναι ἱππότης εὐγενὴς καὶ μὲ θαυμαστὴν ἐπιδεξιότητα ἐπιχειρεῖ ἐρωτικὰς κατακτήσεις, καὶ μάλιστα, ὅτε ηὐτύχησε νὰ ἔλθῃ ποτὲ εἰς Ἀθήνας, τὴν πρώτην ἑσπέραν, καθ' ἣν ἐπεσκέφθη τὴν Vella Vista, ἐνόμισεν, ὅτι ὅλαι αἱ ἀοιδοὶ τὸν ἠράσθησαν ἐμμανῶς. Πρὸς τούτοις εἶναι καὶ περιβόητος κομματάρχης, καὶ δι' ἑνὸς μόνου λόγου του δύναται νὰ ἀναβιβάζῃ καὶ καταβιβάζῃ βουλευτὰς, καὶ, ἂν θυμώσῃ ποτὲ, θὰ κατωρθώσῃ νὰ μὴ λάβῃ ὁ Κ. Κουμουνδοῦρος οὐδὲ μίαν ψῆφον λευκήν.

Μὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ συντάκτου τῆς «Ἰθώμης» Κ. Λιμπεροπούλου, τὴν μεγαλειτέραν ἀπὸ τὸ βουνὸν τῆς Ἐλιτσας καὶ τὴν δεκάπυχην αὐτοῦ γλῶσσαν, σὺ μόνον, Κ. Τζαμαλῆ, ὑπερβαίνεις καὶ αὐτὸν τὸν Παύλακαν, καὶ εἶναι δίκαιον καὶ ὀρθὸν νὰ ἀφαιρεθῇ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπ' αὐτοῦ καὶ νὰ δοθῇ εἰς σὲ, διότι σὺ εἶσαι ὄντως Παύλακας.

Ὡς πρὸς δὲ τοὺς ἀδελφοὺς Σχοιναίους, εἶναι ἐξευτελιστικὸν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ τοὺς παραβάλλωμεν μὲ τὸν Κ. Τζαμαλῆν, καὶ καλῶς ἔπραξεν ὁ πατήρ των. Κ. Σχοινᾶς, δήμαρχος Ἄρειος, ἀντιτάξας εὐγενῆ περιφρόνησιν εἰς τοὺς ἀνωτέρω λόγους τοῦ Παύλακα Τζαμαλῆ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ κ. Ζαήμης, ἀναγνοὺς ὅσα ἐν τῷ προχθεσινῷ φύλλῳ ἐλέγομεν κατὰ τοῦ ἐπιστηθίου φίλου του κ. Αὐγερινοῦ περὶ τοῦ λιμένος Κατακώλου, ἐπὶ τοσοῦτον ἐξεμάνη, ὥστε ἐν τῷ τῆς δευτέρας φύλλῳ τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ ὀργάνου «Ἐθνοφύλακος» ἐπιπίπτει θρασὺς καθ' ἡμῶν, καὶ τὴν μὲν ἐφημερίδα μας ὀνομάζει λιβελλογραφικὴν, τὰ δὲ στιχουργήματά μας κρωγμοὺς κακοβούλων διανοιῶν. Δὲν ἔπρεπε δὰ ὁ κ. Ζαήμης τόσον πολὺ νὰ θυμώσῃ διὰ τὸν χαριτωμένον του Αὐγερινόν! Ἡμεῖς δὲν ὑβρίσαμεν τὸν κ. Αὐγερινόν, οὔτε τῷ εἴπομεν κακόν τι, ἀλλὰ παρεστήσαμεν γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν.

Χωρὶς νὰ πολυλογήσωμεν, ἐρωτῶμεν τὸν κ. Ζαήμην, εἶναι ἀληθὲς, ὅτι διὰ τῆς παραχωρήσεως τῆς κατασκευῆς τοῦ λιμένος Κατακώλου τὸ ἔθνος ζημιοῦται περὶ τὸ ἥμισυ ἑκατομμύριον δραχμῶν; ναὶ ἢ οὔ; Ἂν ὁ κ. Αὐγερινὸς ἀληθῶς ἀγαπᾷ τὸν τόπον του καὶ ἐπιθυμῇ νὰ τὸν ὠφελήσῃ, ἔπρεπε νὰ παραχωρήσῃ τὸ ἔργον εἰς Ἕλληνας ἐργολάβους· τὸ νὰ δώσῃ ὅμως τοῦτο ἀτομικῶς εἰς Γάλλους σημαίνει, ὅτι κάτι λάκκον ἔχ' ἡ φάβα.

— Ἡ ἑταιρία τοῦ ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ παραχρῆμα προσεβλήθη ὑπὸ λύσσης, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀφηνίασεν, ὅταν ἔμαθε τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Πύρλα ὡς ταμικοῦ καθηγητοῦ τοῦ πανεπιστημίου. Τρέχουσιν οἱ ἑταῖροι τοῦ ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ ὡς λυσσαλέοι κύνες, καὶ πονηρὰ ἐν τῷ σκότει τεκταίνονται, καὶ μυρία ὅσα διαδίδουσιν, λέγοντες, ὅτι ἂν διορισθῇ ὁ κ. Πύρλας καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου, δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἔλθῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Ἡμεῖς γελῶντες θὰ περιμένωμεν νὰ ἴδωμεν ἕως πότε θὰ διαρκέσῃ ἡ λύσσα τῆς ἑταιρίας τοῦ ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ.

— Καθὰ μανθάνομεν, πολλαὶ γίνονται καταχρήσεις ὑπὸ τοῦ φαρμακοποιοῦ τῆς ἀστυκλινικῆς, καὶ ὡς ἐκ τούτου μέλλει νὰ σταλῇ ἀναφορὰ πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργόν. Ἐφιστῶμεν καὶ ἡμεῖς τὴν προσοχὴν τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, διότι πολλὰ παράπονα ἀκούομεν παρὰ τῶν πτωχῶν, καὶ ἂν ταῦτα ἦναι ἀληθῆ, ἡ ἀστυκλινικὴ πᾶν ἄλλο εἶναι ἢ κοινωφελὲς κατάστημα.

— Πληροφορούμεθα ὅτι ἡ ἄχρι τοῦδε διαγωγὴ τοῦ κ. Ἐπάρχου Οἰτύλου Γ. Σπηλιώτη ὑπῆρξε λίαν φατριαστική, καὶ λίαν ἀνοίκειος ὁ τρόπος του πρὸς τὸν δήμαρχον Καριδαμύλης, διακρινόμενον μεταξὺ τῶν λοιπῶν συναδέλφων του ἐπὶ διοικητικῇ ἱκανότητι καὶ ἀρετῇ. Καθῆκον πατριωτικὸν ἐκπληροῦντες, προτρέπομεν τὸν κ. Ἔπαρχον, ὅπως τοῦ λοιποῦ ῥυθμίσῃ βίον, ἵνα μὴ εὑρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ στηλιτεύσωμεν τὴν καλὴν διαγωγήν του ταύτην καὶ νὰ δημοσιεύσωμεν σολοικοβαρβάρους τινὰς πρὸς τοὺς δημάρχους τῆς ἐπαρχίας, ἣν διέπει, ἐγκυκλίους καὶ κωμικὰς διαταγάς του, τῶν ὁποίων ἀντίγραφα δὲν θὰ ἦναι πολὺ δύσκολον νὰ προμηθευθῶμεν.

— Ἡ ἐπισημοτέρα τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, ἡ ἀμυλλωμένη καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν «Χρόνον» τῆς Ἀγγλίας, ἡ «Ἰθώμη» τῶν Καλαμῶν, τὴν ὁποίαν συντάσσει ὁ νευρώδης κάλαμος τοῦ κ. Λυμπεροπούλου, ἀνδρὸς ἐκ τῶν μάλιστα εὐπαιδεύτων, μέμφεται τοῦ κ. Κουμουνδούρου ἐπὶ τοῖς γενομένοις μέχρι τοῦδε διορισμοῖς ἐν Καλάμαις. Ἠθέλομεν ἀπαντήσει εὐχαρίστως εἰς τὸν ἀξιότιμον κ. Λυμπερόπουλον, ἀλλὰ δὲν πράττομεν τοῦτο, διότι ἕνδεκα παρῆλθον ὅλα ἔτη, ἀφότου ἡ ἐπίσημος «Ἰθώμη» εἶδε τὸ φῶς, καὶ ἀκόμη ἔχει ἀριθμὸν 136.

— Ὁ παράσιτος διορθωτὴς τοῦ «Ἐθνοφύλακος», ὑπερασπιζόμενος τὸν τοκογλύφον καὶ μέγαν τῆς κοινωνίας εὐεργέτην κ. Διάγγελην, λέγει ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν ποτὲ ἡ ἁγία καὶ ἄμωμος χεὶρ τοῦ κ. Διάγγελη νὰ πλαστογραφήσῃ συναλλαγματικήν. Ἔχει λοιπὸν ἀπαραίτητον καθῆκον ὁ κ. Διάγγελης, ἅμα δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἀποφυλακισθῇ, νὰ ῥίψῃ ψιχία τινὰ εἰς τὸ πεινηλέον στόμα τοῦ ὑπερασπιστοῦ του.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γραμμάτια τοῦ Λαχείου τῆς ἑταιρίας τῶν Φιλαρχαίων πωλοῦνται εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ κ. Φιλιππίδου, καὶ εἰς τὸ ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Περπινιᾶ. Ἂς σπεύσωσιν οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀγοράσωσι, διότι τὴν προσεχῆ Κυριακὴν γενήσεται ἡ ἐκκόβευσις.

Κ' εἰς ἕνα μέρος ἔρημο κ' ἐξοχικὸ 'βρεθῆκαν,
Καὶ 'ς τὰ γρασίδια τὰ χλωρὰ ἀμέσως 'ξαπλωθῆκαν,
Κ' ἕνα τραπέζι ἔστρωσαν, κ' ἐβάλαν τὰ φαγιά των,
Κ' αἰ τὰ γλυκὰ καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σαλατικά των,
Κ' ἀρχισαν καὶ ἔτρωγαν μὲ ὄρεξι μεγάλη,
Καὶ ὅλοι, ὅλοι ἔπιναν κρασὶ μὲ τὸ μπουκάλι.

Ἄλλοι ἐτρώγανε ἀρνὶ, καὶ ἄλλοι παντεσπάνια,
Ἄλλοι ἐπίνανε κρασὶ, κι' ἄλλοι βορδὼ σαμπάνια,
Καὶ ἄλλοι πάλι ἔτρωγαν ψωμὶ, τυρὶ καὶ ῥόκα,
Καὶ ὅλοι ἐγελούσανε, κ' ἐκάναν ὅλοι τόκα.
Μὰ μές' σ' αὐτὴ τὴν ταραχὴ καὶ 'ς τὴν ἀνεμοζάλη
Ὁ σὶρ Ῥοΐδης μὲ χαρὰ 'ς τὴ μέση των προβάλλει..

Καὶ ἄνοιξε τὰ ὤμορφα σατυρικά του χείλη
Καὶ λέγει μὲ τρανὴ φωνὴ: «ἀγαπητοί μου φίλοι,
«Καλὸν νομίζω εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν πρασινάδα
«Νὰ παρῳδήσωμεν εὐθὺς τὴν θείαν Ἰλιάδα.
«Ὁ κάθε ἄνδρας νὰ γενῇ θεὸς εἰς τὰ ἀστεῖα,
«Καὶ πάλι ὤμορφη θεὰ ἡ κάθε μιὰ κυρία.»

Εἶπε αὐτὰ, ἐτέλειωσε, ἐκάθισε κι' ἀκόμα
Δὲν εἶχε κλείσει τὸ γλυκὸ σατυρικό του στόμα,
Καὶ ὁ καθεὶς ἐπήδησε ἀπάνω σὰν τὸ γίδι,
Καὶ ὅλοι παρεδέχθηκαν τὴν γνώμη τοῦ Ῥοΐδη,
Καὶ γιὰ αὐτὴ τὴ θαυμαστὴ πρωτότυπη ἰδέα
Ἕνα στεφάνι τοὔκαμε μεγάλο ἡ παρέα.

Μ' ἀντάραις καὶ πολλαῖς χαραῖς καὶ σύγχυσι μεγάλη
Ἐγίνη ὁ Ῥοΐδης Ζεὺς, κ' ἡ Βέρθρα Ἥρα πλιὰ,
Ὁ Δελληγιάννης Ποσειδῶν, ἡ Λοῦτζερ Ἀμφιτρίτη,
Καὶ ἡ Φιορέλλη ὤμορφη καὶ νέα Ἀφροδίτη,
Καὶ ὁ Μανσόλας Ἥφαιστος, καὶ ὅλοι ἐγινῆκαν
Θεοὶ μεγάλοι καὶ θεαῖς καὶ γλυκοφιληθῆκαν.

Καὶ ἔπειτα ἀρχίνησαν ἐκεῖ 'ς τὴν πρασινάδα
Νὰ παρῳδοῦν τοῦ Ὅμηρου τὴν θείαν Ἰλιάδα,
Καὶ ὅλοι ἐξαπλώθηκαν ἀπάνω 'ς τὰ γρασίδια
Τάχα πῶς εἶν ὁ Ὄλυμπος, καὶ ἔπαιζαν παιχνίδια,
Καὶ ἔκαμναν συμβούλια καὶ σχέδια μεγάλα,
Κ' ἐμάλωναν κι' ἀγάπιζαν, καὶ... ἐννοεῖτε τἄλλα.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΕΤΑΛΑΔΕΣ.

Σ τὸ σοφό μας τὸ κεφάλι ἐκατέβη μιὰ ἰδέα
Θαυμαστὴ, τρανὴ καὶ νέα,
Κ' ἤλθαμε εἰς τὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ φέρουμε ζημία
Σ τὰ ἀτμόπλοια καὶ βλάβη
Εἰς τῶν νέων ἀτμοπλοίων τὴν μεγάλη ἑταιρία
Μὲ τὸ ἕνα μας καράβι.

Καὶ φανήκαμε ἐμπρός σας καὶ οἱ δύω Πεταλάδες
Μὲ τοὺς τόσους μας παράδες,
Καὶ μὲ χίλιους καλοὺς τρόπους καὶ μὲ τόνα καὶ μὲ τἄλλο
Καὶ μὲ σχέδια μεγάλα
Κάναμ' ἕνα καραβάκι ὅπου εἶνε πιὸ μεγάλο
Πιὸ γερὸ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα.

Ἄχ! καὶ τί καλὸ καράβι!.. ὅ,τι θέλεις μέσα ἔχει,
Καὶ ὡσὰν ξεφτέρι τρέχει
Μές' 'ς τῆς θάλασσας τὰ βάθη, κι' ἅμα πάρη πολλὴ φόρα,
Νὰ γενῇ κομμάτια χίλια
Καὶ νὰ τσακιστῇ 'ς τῆς πέτραις, ἂν δὲν τρέχῃ κάθε ὥρα
Εἴκοσι ὡς τριάντα μίλια.

Καὶ εἰς ἕνα μόνο χρόνο μὲ τὸ καραβάκι τοῦτο
Θἄχουμε μεγάλο πλοῦτο,
Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὲ νὰ κάνουμε καὶ στόλον
Δίχως σχέδια καὶ κόπους,
Καὶ σιγὰ σιγὰ θὰ πᾶμε κ' εἰς τὸν Βόρειον τὸν πόλον,
Κ' εἰς τοὺς ἄγριους ἀνθρώπους.

Ὅλοι τρέξετε νὰ μπῆτε εἰσὲ τοῦτο τὸ καράβι,
Ποῦ ποτέ του δὲν σκοντάβει.
Μὴ θελήσετε ποτέ σας εἰς τ' Ἀτμόπλοια νὰ μπῆτε,
Γιατί εἶναι σαπημένα,
Κι' ἂν ἀνοίξετε τὰ μάτια, τότε ὅλοι θὰ ἰδῆτε,
Πῶς γερὸ δὲν εἶνε ἕνα.

Λοιπὸν ὅλοι σας ἐλᾶτε εἰς ἐμᾶς τοὺς Πεταλάδες,
Καὶ μὴ δώσετε παράδες.
Ἂν σορόκος δὲν μᾶς πιάσῃ, κι' ὁ Θεὸς μᾶς βοηθήσῃ,
Καὶ τραβίξουμ' ὡς τὴν Πόλι,
Τότ' εὐθὺς τῶν Πεταλάδων τὸ καράβι θ' ἀφανίσῃ
Τὴν Ἀτμοπλοΐα ὅλη.

ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ.

Ὅλην μου τὴν πονηρίαν καὶ τὰ θεῖα σχέδιά μου
Τὰ ἀράδιασα 'μπροστά μου,
Μήπως ἔτσι εἰμπορέσω ἀπ' τὴν δίκη νὰ γλυτώσω,
Καὶ τὴν Καμαρίλλαν σώσω.
Ἄνω κάτω ἕως τώρα ἔφερα τὸν κόσμον ὅλον,
Καὶ διὰ νὰ μάθω ὅλας τὰς μαγείας τῶν διαβόλων,
Κάθε πονηρόν των τρόπον, κάθε τέχνη των κακὴ,
Διάβασ' ὅλα τὰ κιουτάπια καὶ τὴν Σολωμονική.

Μὰ ἐκεῖ, ἐκεῖ ποῦ εἶμαι 'ς τὸ κρεββάτι μου ἀπάνω,
Καὶ τὰ σχέδιά μου κάνω,
Νά! καὶ ἔρχεται ἐμπρός μου ἡ σκληρὰ Δικαιοσύνη,
Καὶ μοῦ τὰ χαλάει ὅλα καὶ 'ς τὰ κρύα μὲ ἀφίνει.
Δόσετε, παιδιά μου, μούντζαις καὶ κλωτσιαῖς 'ς τὴν Καμαρίλλα
Γιατί σ' ὅλονε τὸν κόσμο μᾶς μασκάρεψε ἡ σκύλλα,
Καὶ ἀρχίστε τὴν φευγάλα... ἀλλὰ νά! δὲν μᾶς ἀφίνει
Γιὰ νὰ κάνουμ' ἕνα βῆμα ἡ σκληρὰ Δικαιοσύνη.

ΓΙΑΝΝΗΣ,

Ἔλα, ἀδελφὲ Βασίλη, ποῦγινες σὰν κουκουβάγια,
Νὰ ἀρχίσουμε τὰ μάγια,
Καὶ νὰ βάλλουμε εἰς ποᾶξιν κάθε πονηρόν μας τρόπον
Καὶ φοβέραις νὰ εἰποῦμε,
Μήπως γρήγορ' ἀπ' τὰ χέρια τῶν κακῶν αὐτῶν ἀνθρώπων,
Βασιλάκη μου, σωθοῦμε,
Γιατί ἔφθασε ἡ ὥρα ἡ κακὴ ποῦ θὰ μᾶς βάλλουν
Σ' τὸ σκαμνὶ τοῦ καταδίκου, καὶ τὴν πίστι θὰ μᾶς 'βγάλουν.

ΒΑΣΙΛΗΣ.

Μὲ αὐτὰ ποῦ λὲς θὰ κάμῃς 'ς τὸ νερὸ μόνον μιὰ τρύπα...
Ἐγὼ κι' ἄλλοτε σοῦ εἶπα
Πῶς ἂν θέλῃς νὰ σωθοῦμε ἀπ' αὐταῖς ἐδῶ τῆς λέραις
Κι' ἀπ' τῆς φυλακῆς τὴν βρῶμα,
Νὰ ἀφήσουμε, Γιαννάκη, κατὰ μέρος τῆς φοβέραις
Καὶ νὰ κλείσουμε τὸ στόμα,
Καὶ νὰ σκύψουμε 'μπροστά τους καὶ νὰ τοὺς ὑποσχεθοῦμε
Πολλὰ δῶρα καὶ μεγάλα, κ' ἴσως τότε πιὰ σωθοῦμε.